

fremhævede, at han havde faaet forøget Andledning til at ønske, at det blev bestemt som en Ret for de paagældende Sognekommuner at faae Tilskud fra Amtsrepartitionsfonden, naar de efter denne Lov havde faaet en Landveistrækning til Snekastning, som de ikke havde havt tidligere. Jeg skal blot bemærke, at jeg dog ikke skjønner, at den Omstændighed, at det temmelig hyppig forekommer, at en Kommune har faaet en større Landveistrækning til Snekastning, end de have havt tidligere just afgjørende taler for at give en anden Regel end den, vi have foreslaaet i Endringsforslaget. Thi dersom det forer til, at Kommunen maa siges at være overbebyrdet, vil Amtsrødet jo ikke negte at komme denne Kommune til Hjælp, men i mangfoldige Tilfælde vil det kun dreie sig om trmmelig smaa V-istrækninger, som en Kommune kan faae mere, og det vilde dog være temmelig smaaligt, om man nu af den Grund vilde have etableret et Mellemregningsforhold mellem Amtsrepartitionsfonden og Sognekommunerne. Det er imidlertid ikke det Afgjørende for mig til ikke at kunne ønske en saadan Behandling, som det ærede Medlem anbefaler, men det Afgjørende for mit Vedkommende er, at hvis man gaar ind derpaa, skaber man en rig Grund til Processer; thi det er jo klart, at det Spørgsmaal, om en Kommune har faaet et større Snekastningsarbejde, ikke kan afgjøres saadan uden videre ved at sige: tidligere havde vi Veistrækningen herfra og dertil, nu have vi faaet en Veistrækning herfra og dertil, og den er længere. Det kan ikke være det Afgjørende; thi det kan godt være, at den tidligere kortere Veistrækning i Virkeligheden var meget besværligere. Vi have jo nemlig ogsaa redigeret vort Endringsforslag saaledes, at det ikke alene er Veistrækningens Længde men Arbeidets Besværlighed, der er det Afgjørende. Man skjønner altsaa i hvert enkelt Tilfælde i Virkeligheden, om Kommunen har faaet mere Arbejde, men naar det er saaledes, er det klart, at man maa træffe en Afgjørelse, men hvem skal have Afgjørelsen i dette Tilfælde? Giver man Kommunen Ret, kan man ikke ganske negte dem Tilskud, selv om Amtsrødet ikke vil gaa ind derpaa, idet det mener, at Kommunen ikke har faaet Snekastningsbyrden forøget, og at tage Skjønsmænd derover og derved faae det afgjort paa denne Maade, finder jeg ikke heldigt. Jeg tror, at det er heldigst blot at give Kommunen en Udgang til at faae Tilskud af Amtsrepartitionsfondene, naar Snekastningsbyrden er forøget. Vi kunne jo imidlertid nærmere forhandle dette Spørgsmaal mellem 2den og 3die Behandling, men

jeg skal allerede nu paa dette Tidspunkt blot fremhæve Betænelighederne ved en anden Ordning.

Det ærede 5te Medlem for 9de Kred (Griksstrup) fremstillede en Række Bemærkninger hvoraf de allerfleste ere besvarede af den høitærede Indenrigsminister. Dette gjælder saaledes Bemærkningen angaaende § 5, om at det vilde være ønskeligt at faae noget Nærmere fastsat i Loven om, hvorledes Forholdet skulde være mellem de forskellige Grundlag, hvorefter Snekastningen paalignes. Det har været Genstand for Overveelse i Udvalget, og der er fremkommet Udtalelser om, at det ganske vist vilde være ønskeligt, men paa den anden Side er det vel anerkjendt, og vi have navnlig set det ved at gennemgaa de forskellige Snekastningsregulativer, at der følges meget forskellige Regler paa de forskellige Steder. Det maa nok erkjendes, at det kan have sin gode og fornuftige Grund, at man ikke benytter de Grundlag for Paaligningen, man har Udgang til at benytte, paa samme Maade alle Steder. Med den høitærede Indenrigsminister antage ogsaa vi, at dette Forhold lader sig bedst regulere ved Affattelsen af Regulativerne paa de forskellige Steder. — Det samme ærede Medlem berørte ved Dmtalen af § 8 Ønskeligheden af at kunne fritage enlige Kvinder i visse Tilfælde. Ogsaa dette Forhold har været under Dmtale her. Her gjorde det sig gjældende, hvad den høitærede Indenrigsminister bemærkede overfor det ærede 1ste Medlem for 11te Kred (Stühr), at man vist ikke ret godt paa dette Omraade kan gaa en anden Vej end at følge Reglen ganske i Almindelighed, nemlig at de, der ere saaledes stillede, at de ikke have 2 Stpr. Hartkorn i Brug, stilles sammen med Husmænd og Indrester o.s.v., og saa maa de, forsaavidt de ikke selv kunne besørge det, leie for sig. Komme vi ind paa Undtagelser, da vil Undtagelsernes Række blive meget stor. Det er nemlig ikke blot Kvinder, Præster og Skolelærere, der kan være Tale om, men det er mangfoldige Andre. Der er saaledes blandt Andet gamle Mænd, dem, der ere over 60 Aar osv. Jeg tror, det er rigtigst, at vi blive staaende ved den Regel, som her er opstillet. Det ærede Medlem berørte ogsaa — det var ved § 10, hvor der staar at „Sogneraadet udenfor Omgangen kan tilsige“ — Spørgsmaalet, om det ikke er Snefogderne, der skulle besørge Tilsigelsen, og ved en anden Veilighed bemærkede han, at der kunde være Fare for, at Snefogden overfor Sogneraadet kunde tage sig for stor Myndighed. Jeg tror, at det var ved Dmtalen af § 17 eller § 18. Jeg skal i saa Henseende gjøre